

virrvarr av jordangs så långt ögat når. Floden är här blott 50 m. bred och ser ut som en liten smal kanal från vår höjd. Blir det storm i natt, tänkte jag, så flyger tältet all världens väg.

Men då jag vaknade stod det kvar ännu och där nere låg floden spegelblank.

Snart vidgar sig farvattnet till 80 och 90 m. och strömmen är god. Vid små sandbankar uppkomma trattformiga virvlar. Ständigt höras nya ras — det är floden som arbetar och modellerar ut sin bädd. Sadik sjunger oavbrutet i nio timmar, och de andra stämma i. Alltid samma sånger, kärlek, äventyr, krig eller heliga mäns öden. För lyssnarna är denna musik rätt påfrestande. Det lönar sig dock inte att klaga — man kunde lika gärna tröttna på sullet i en motorbåt. Det hör till pjäsen och är nödvändigt.

Stränderna äro blott meterhöga. Där betar en antilop. Från båda sidorna inträffa ras samtidigt. Vågorna mötas mittpå floden och förorsaka sjögång. Vi stöta på grund — det är en jordang, vars krön ligger just under vattenbrynet.

Från en högre jordang spana vi. Floden verkar canyonartad inklämd mellan sina strandterrasser. Hur ödsligt och dött var icke detta land då jag för 34 år sedan vandrade genom dess öknar! Hur härligt är det icke nu, då livet sprider en ny morgonrodnad däröver! Ingen musik i världen kunde vara mera tjusande för mina öron än den som sakta och segervisst spelas av vattnet då det porlar kring en grundstött stam av drivved.